



נועה רז מלמד, "איקונות ותּרפים", פרט

הספציפי. גישתו של המטפל לכן, לתפיסתו, כרוכה קודם לכל בהקשבה לחוויית המטופל ואיסוף של תפוזרת הסימנים, הסימפטומים והתחושות לכלל מבנה קוהסיבי ובעל משמעות עבור הטקסט הייחודי של מטופל זה.

### השפה והחווייה

כמטפלת וככותבת קיימת בי לא אחת התחושה הפרדוקסלית והמתסכלת שלצד ממד הגילוי והתקשורת שבשפה, מתקיים בה ממד של כיסוי וחסר ולצדו ממד חוסר הנראות של הכאב, ובלבול השפות. לא במקרה אומר עמיחי בשירו 'למדתי לדבר אצל הכאבים', זוהי אכן שפה שאינה מובנת מאליה. שפה שיש ללמוד. דנה אמיר מתייחסת לכך בספרה תהום שפה ובו היא מדברת על חויות גופניות שגם כשהן זוכות לשם, תמיד נותרת שארית מחוץ לחיתוך, מחוץ לשפה. שארית שהופכת מושא לאיווי, בלשונו של לאקאן. החווייה של החסר היא המכוננת את הסובייקט.

בחיבורו "גילוי וכיסוי בלשון" מתאר ח"נ ביאליק, באופן נפלא בעיני, תכונה חמקמקה זו של השפה. הוא מדמה שם את המילים לגלידי קרח שהאדם מדלג ביניהם על פני תהום ומוסיף "בין הפרצים